

antidotária sú titulná strana, predslov, appendix (dodatok), aprobácia (schválenie) lekárov, kolofón, krátky text na konci knihy.

Titulná strana

Antidotarium alebo nový liekopis slobodného a kráľovského mesta Košice, ktorý potom, čo sa prestali používať staré a neúčinné lieky, bol podľa Augsburského liekopisu a najnovšieho Viedenského dispenzatória pre najvyberanejšie farmaceutické kompozitá slávnych lekárov ako aj pre alexifarmaká¹ a lieky zodpovedajúce endemickým chorobám obnovený, preverený, dole menovanými lekármi schválený a publikovaný pre potreby verejnosti.

V Košiciach, dňa 6. decembra roku 1732.

Ján Henrich Frauenheim v Akademickej tlačiarňi Spoločnosti Ježišovej

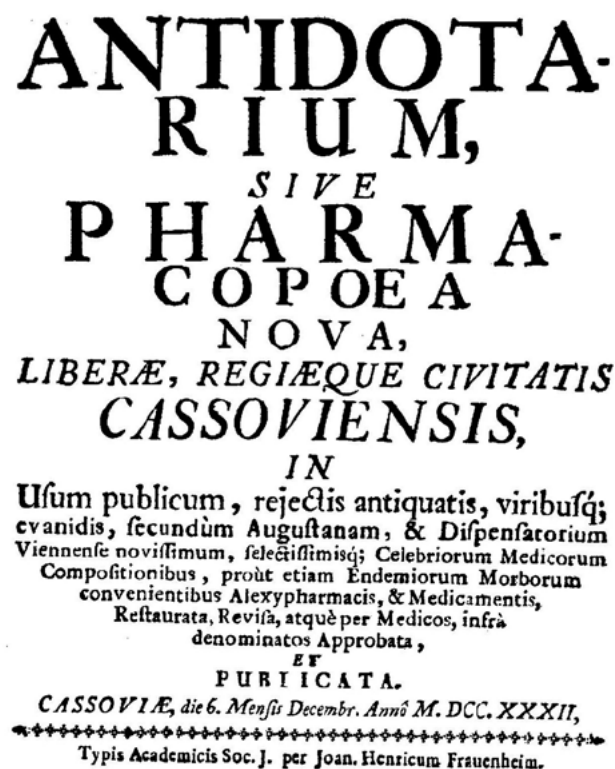
Dĺžka titulu a informácie v ňom obsiahnuté potvrdzujú oprávnenosť jeho zaradenia do paratextu. *Antidotos* znamená síce v gréčtine doslova protijed, ale už v antike sa termín používal všeobecne pre význam liek (13). Antidotarium je jedno zo synonym, ktoré sa v minulosti používali na označenie liekopisu (14), v titule diela sa vyskytujú hneď tri názvy pre liekopis, *antidotarium*, *pharmacopoea*, *dispensatorium*. Okrem toho sa používal aj termín *enchiridion*. Takto sa volala napr. aj farmaceutická príručka, ktorú vydal v Bazileji bardejovský rodák Juraj Henisch (15). Titul udáva hneď zdroj, vzor pre zostavenie antidotária, spomínané Viedenské dispenzatórium (7) a Augsburský liekopis (8), pričom stopy Viedenského dispenzatória možno nájsť aj v predslve vo forme prevzatých viet. V zozname kníh, ktoré lekárňu vlastnila, keď ju Thauranti preberal (bez uvedenia rokov vydania), Viedenské dispenzatórium nie je (3, 16). Augsburská farmokopea je tam až dvakrát, jednak vydanie z roku 1684, v zozname sa totiž uvádza ako *Pharmacopeja Augustana renovata et aucta*, čo zodpovedá titulu vydania z roku 1684 (17), a jednak vo vydaní s poznámkami prvého komentátora Augsburského liekopisu Johanna Zwelfera (1618 – 1668), ktoré vyšlo viackrát (18). Aj keď spis používa termíny označujúce liekopis a autor sa odvoláva na dva liekopisy, nemecký a rakúsky, nejde o liekopis v dnešnom slova zmysle (1), antidotarium sa spomínaným liekopisom nemôže rovnať ani kvantitatívne ani kvalitatívne. Ide skôr o zoznam liekov dostupných v košickej mestskej lekárni (19). Zaujímavý je výskyt slova endemická choroba v titule. Podľa Fundárka po vydaní Viedenského dispenzatória sa v Uhorsku prejavili dva smery, jeden ho uznával ako úradný liekopis, druhý za nedostávajúci, čo viedlo k snahe doplniť liekopis aj o iné lieky. Toto je prípad Košického antidotária (2). Endemické choroby v titule tak naznačujú, že antidotarium obsahuje aj lieky na domáce choroby. Dielko vytlačila tlačiarň Spoločnosti Ježišovej, ktorá vlastnila paradoxne konkurenčnú, jezuitskú, lekárňu. Ako kníhtlačiar je uvedený J. H. Frauenheim, ktorý pôsobil ako faktor a kníhtlačiar v Košiciach v rokoch 1721 – 1737 (20).

Predslov láskavému čitateľovi

Kto nemá dobré meno a dobrú povest', ako keby ani nežil. Keď sa medzi smrteľníkmi začína o človeku šíriť povest' bezvýznamnosti, nič nie je pre neho hanebnejšie, než nebojovať účinne proti tomu. Preto, láskavý čitateľ, chceš poznať naše myšlienky a snahy v tejto práci určenej pre verejnosť? Jedna úloha je, aby sme znovu obnovili ako keby stratenú slávu a dobré meno tejto lekárne, druhá, aby sme, láskavý čitateľ, pomohli spoločnému blahu, úžitku a dobrému zdraviu tvojmu, tohto mesta a predovšetkým celého Horného Uhorska.

Po prvé, ľutovali sme, že dobré meno a dobrá povest' tejto našej lekárne⁴ za mnohé uplynulé roky ako keby upadli celkom do zabudnutia. Ľutovali sme biedny osud chorých, ktorým často hrozilo viac nepríjemností a nebezpečenstva od zmätočných liekov než od choroby, ktorá ich napadla, a to vtedy, keď sa pri príprave liekov náhodou primiešali celkom nevyhovujúce látky hoci aj k nanajvýš vhodným a múdra snaha lekárov chorým buď celkom uškodila alebo ich ponechala dlhšie v neistote⁵. Našou prácou sme tomu zlu zamedzili. Obnovou sme mali v úmysle odstrániť zlú mienku niektorých ľudí a súčasne sme chceli podporiť rady lekárov a postarať sa o to, aby sa chorí bezpečne a príjemne vyliečili⁶.

Obr. 1. Titulná strana Košického antidotária. *Antidotarium Cassoviense* (Kaschau 1732). Faksimile. Gent, Christian de Backer 1977

1 Termín alexifarmaka sa v minulosti používal v rôznych významoch, ako protijed, profylaktický liek, protimorový liek, dokonca aj ako amulet.

2 Lat. *sine fama, sine existimatione*, táto veta pripomína Cicerónovo hodnotenie biedneho človeka *sine honore, sine existimatione*, bez úcty, bez rešpektu (Cicero Pro Flacco 22, 52).

3 Táto veta je čiastočne upravená veta z úvodu *Dispensatorium Pharmaceuticum Viennense*, 1729, s. b1r.

4 Lat. *pharmacopoea*, v texte sa toto slovo používa v dvojakom význame, raz ako liekopis, inokedy ako lekárňu, pričom lekárňu je v texte aj *officina pharmaceutica*.

5 Táto veta je takmer doslovne prebratá z úvodu *Dispensatorium Pharmaceuticum Viennense*, 1729, s. a4v.

6 Lat. *tuto et jucunde*, táto zásada pochádza od gréckeho lekára Asklepiada (124 – 60 pr. Kr.) pôsobiaceho v Ríme a uvádza ju Celsus (III, 4). Asklepiades tvrdil, že liečiť treba *tuto, cito, iucunde*, bezpečne, rýchlo a príjemne.